

Боже мой, било ли е някога!? Все още сме всички заедно. Изглеждаме толкова щастливи! Любимото ми малко братче, красивият ми татко! И мама. Ах, тя никога не му прости, никога! Толкова красив и обожаван от жените, те го преследваха навсякъде, нямаше как да им устои. А публиката – той беше нейният любимец в ония години. Мама не пропускаше миг, в който да не ми натяква, че ни е изоставил... */всмуква от цигарата/* Всъщност, беше изоставил нея ...

/ПАУЗА/

- Всъщност и двамата ни бяха изоставили с Волфи. Бяха твърде заети със себе си. И с кариерите си. И на това да си доказват кой е по-успешен актьор.

/Посяга към купчината снимки/

- Сестра Августина, милата сестра Августина. Тя ме караше да се чувствам у дома си в онзи пансион. Голденщайн, интерната – мама нямаше време да идва дори един път в месеца. А сестра Августина вярваше в мен, тя първа забеляза някакъв талант. Но да, математиката беше големият ми ужас. Не-на-виж-дах я! И досега не се справям добре с цифрите, със сметките се чувствам безпомощна. Наздраве, Биазини! */Тонът ѝ е ироничен. Вдига чашата към въображаем образ, отпива/* Както и да е, не си единственият измамник в живота ми. „Татко” Блацхайм, например, беше настойчиво нагъл в продължение на доста години.

/Прехвърля мълчаливо няколко снимки/

- Играехме ли театър обаче, нищо друго нямаше значение. Бях истински щастлива.

/Оживява се. Дръпва друга снимка/

- О-о, Виктория, кралицата на Англия. Моята първа главна роля. Колко несправедливо хората смятат, че всичко започва със

Сиси. Беше замайващо – с тези костюми и прически. Научих много за звука, светлината, за цветовете. Въобще започвах да се превръщам в малка професионалистка/ха-ха/.

/Дръпва друга снимка/

- Сагата Сиси ... Да! Сиси ме направи дяволски популярна. Изведнъж аз вече не бях Роми, а само Сиси, младата чаровна императрица от немския филм. И във Виена, и в Париж, и в Рим, където и да отидех, ме сочеха с пръст: „Виж, виж Сиси!” Дори в хотелите! Беше изнервящо!

Затова и не исках да снимам повече „Сиси”. Изобщо не бях онова сигурно в себе си момиче, за което ме мислеше цяла Европа. В този „Сиси-период” бях по-скоро едно малко зверче – агресивно и подозрително. Защо!?

/Вдига поглед от снимките, оживена от внезапно възбуждения въпрос от толкова далечно време. Размишлява на глас./

- Защо, защо бях изпълнена с тази ярост – светът ме обожаваше все пак?! Да-а-а, от страх. От страх и несигурност, мила моя. Е, едва на 18 години, исках да опитам. Исках сама да избира пътя, който си бях пожелала отдавна. Беше идиотско, че хората мислеха за мен като за галеник на съдбата. Аз не бях сладко бонбонче, не-е-е. Нищо не съм получила даром. Вечно бях неспокойна, неудовлетворена, нервна – имах собствено мнение за всичко. И за Сиси също. Дълга много на този филм, оценявах го и тогава, но още при втория вече не изпитвах радост. Нито удоволствие. Императрица Сиси – това просто нямаше край! Не исках вечно да се въртя в един и същи кръг. Не исках да продължавам, но ... Натискът беше непоносим. И от страна на майка ми ... О, тя не ме изпускаше от очи, беше се вкопчила в мен като ...

Милата мама! Беше получила своя реванш. Аз бях малката императрица, любимката на Европа, а тя в светлините на прожекторите и камерите. Следваше ме не-от-клон-но! Нейното

любимо момиченце /Става все по-отчетливо иронична/ нейната златна кокошчица ... И на нейния съпруг, „татко” Блацхайм ... Той бързо се беше самоназначил за мой импресарио?! Колко чевръст беше през цялото време, щом станеше дума за МОИТЕ пари. Обичаше да ги управлява. В свой интерес.

/Бързо премята сума снимки. Магда Шнайдер е навсякъде с нея. Спира на конкретна фотография – Роми и Ален Делон. Тялото и ръцете ѝ отново застиват за миг. Рязко избухва в смях, отпивайки от чашата/

- И тогава пристига Ален Делон!!!

ПАУЗА

РОМИ: Помня всяка подробност от тази първа среща. Трябваше да подпишем договор за една френска продукция и летяхме с мама за Париж. От филмовото студио бяха подготвили още на летището среща с моя екранен партньор Ален Делон и с пресата. Долу на стълбичката стоеше той - твърде красив, твърде млад, добре сресан и с безупречна риза и модерен костюм – Ален Делон. Той не знаеше дума английски, аз не говорех френски. Разговоряхме на някакъв езиков меланж. Ален беше първият човек, с когото се запознах в Париж.

Един хлапак в сини джинси и спортна риза, един непознат, който говореше твърде бързо, див юноша, който винаги закъсняваше за снимки, идваше със своето Рено, бясно шофирайки по улиците на Париж. Един Ален, който разказваше невъзможни истории – в началото никак не го харесвах, непрестанно бяхме в състояние на война. До пътуването ни до Брюксел за снимки, когато бяхме сами. Някак от само себе си спряхме да се караме, нещо повече – вече флиртувахме.

И когато се върнахме в Париж и сляхох от влака, мама ме посрещна с изпитателен поглед. Вместо поздрав тя каза кратко: Аха, излових те!

/Замълчава, загледана в снимките/

- Да-а, бях щастлива. Той даде една нова посока в живота ми. Бях много, много щастлива! Благодарна съм на Ален, че ми остана истински приятел и до сега. Това ми беше непознато в Германия. За мен Париж беше преди всичко Ален Делон. Не знаех нищо за него. Любовта ни се основаваше на привличане на противоположностите. Ние си принадлежахме и бяхме заедно. И двамата бяхме толкова млади и безразсъдни. */Замълчава/* Това беше едната страна на медала: любов, страст и вдъхновяващо, непознато чувство за свобода.

Другата страна щях да открия по-късно, когато първоначалното опиянение беше отминало. Но в началото беше така – СЪВЪРШЕНО!